

Arrest

nr. 349 606 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
 Franklin Rooseveltlaan 348 / 3
 9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Palestijnse origine te zijn, op 6 maart 2026 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 februari 2026 tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 5 oktober 2019 komen verzoekende partijen aan in België en dit in het bezit van een visum D/B11 en dit in functie van hun toen minderjarige zoon die in België woonachtig is.

1.2 Op 27 november 2019 worden zij in het bezit gesteld van een A-kaart die telkens jaarlijks verlengbaar is.

1.3 Op 13 maart 2025 stelt verwerende partij vast dat niet langer voldaan is aan de voorwaarden voor dit verblijf op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en wordt het onbeperkt verblijf geweigerd.

1.4 Er wordt echter wel een tijdelijk verblijf toegekend dat geldig is tot 19 november 2025 waarbij een aantal voorwaarden opgelegd worden voor een verdere verlenging.

1.5 Verzoekende partijen dienen een aanvraag in om hun verblijfsrecht te verlengen waarbij echter uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij niet meer zouden voldoen aan deze voorwaarden voor verlenging van het verblijfsrecht.

1.6 Op 4 december 2025 worden verzoekende partijen per brief uitgenodigd om verdere inlichtingen te verschaffen over hun persoonlijke situatie vermits zij mogelijks niet meer zouden voldoen aan voormelde voorwaarden. Dit schrijven wordt op 8 december 2025 ook daadwerkelijk ter kennis gebracht van verzoekende partijen.

1.7 Op 30 oktober 2025 en 12 januari 2026 worden door verzoekende partijen bijkomende stukken voorgebracht.

1.8 Op 9 februari 2026 besluit verwerende partij ten aanzien van verzoekende partijen en hun nog minderjarige zoon tot de weigering van verlenging van het tijdelijk verblijf.

Dit zijn de bestreden beslissingen die als volgt worden gemotiveerd:

Betreffende [E. H. M. Y.] (eerste verzoekende partij)

“[...]

+ minderjarig kind: [...]

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 19.11.2025 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 13, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kwam op 05.10.2019 naar België met een visum D/B11, dit in functie van haar zoon [E. H. M. M. Y.] (RR: 00.03.09 393-66), hierna de referentiepersoon. Hij werd op 27.11.2019 in het bezit gesteld van een A-kaart, hierna jaarlijks verlengbaar. Op 13.03.2025 werd door onze dienst vastgesteld dat betrokkene niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 10. Bijgevolg werd hem onbeperkt verblijf geweigerd en werd hem een nieuw verblijf toegekend met geldigheid tot 19.11.2025. De voorwaarden tot verlenging van dit nieuwe verblijf zijn:

- *In het bezit zijn van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt,*
- *Geen gevaar vormen voor de openbare orde en/of nationale veiligheid,*
- *In het bezit zijn van toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.*

Bij de volgende verlengingsaanvraag bleek betrokkene niet te voldoen aan de verlengingsvoorwaarden. Betrokkene legde namelijk een attest (d.d. 21.10.2025) voor op naam van mevrouw [D. C.]. Uit dit attest blijkt dat het gezin equivalent leefloon genoot van 01.01.2025 tot 31.10.2025. Vanaf juni 2025 tot en met september 2025 kwam dit neer op een maandelijks bedrag van 1776,07 euro.

Bijgevolg startte onze dienst een onderzoek op in de vorm van een hoorrecht (d.d. 04.12.2025) daar betrokkene niet leek te voldoen aan de aan hem opgelegde voorwaarden. Betrokkene werd verzocht bewijzen van zijn bestaansmiddelen aan te tonen alsook een recent attest van het OCMW neer te leggen. Verder bevatte de instructie nog volgende informatie: “... houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.” De instructie werd op 08.12.2025 betekend aan betrokkene.

Onze dienst ontving op 30.12.2025 en 12.01.2026 bijkomende stukken. Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen.

Op 30.12.2025 werd ons het volgende overgemaakt:

- *Inschrijvingsbewijs op naam van betrokkene bij de VDAB (d.d. 16.10.2025).*

- Inschrijvingsbewijs op naam van betrokkene bij AGO Jobs & HR.
- Een attest van equivalent leefloon op naam van [D. C.] (d.d. 18.12.2025).
- Schermafbelingen in verband met uitbetalingen van het equivalent leefloon aan [D. C.].
- Schermafbelingen in verband met uitbetalingen van 'levensminimum'. Uit de schermafbelingen kan niet blijken wie de ontvanger is van het levensminimum.

Op 12.01.2026 werd ons het volgende overgemaakt:

- Een attest van equivalent leefloon op naam van [D. C.] (d.d. 12.01.2026).

Uit de beide attesten van equivalent leefloon blijkt dat betrokkene en zijn gezin vanaf juni 2025 tot en met december 2025 een maandelijks bedrag ontvangen van 1776,07 euro. Omdat betrokkene geen documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij niet langer ten laste valt van de openbare overheden, stellen wij – bij gebrek aan bewijs van het tegendeel – dat betrokkene nog steeds equivalent leefloon ontvangt.

Op basis van de neergelegde documenten blijkt dat betrokkene slechts zeer beperkte stappen heeft ondernomen om zijn zelfredzaamheid te waarborgen en afhankelijkheid van de openbare overheden te vermijden. Betrokkene schreef zich in bij slechts één interimkantoor en dit op 17.10.2025. Daarnaast legt betrokkene ook een inschrijvingsbewijs bij de VDAB neer waaruit blijkt dat hij vanaf 16.10.2025 ingeschreven is als werkzoekend en dit op vraag van OCMW. Hoewel zich inschrijven bij een interimkantoor en de VDAB positieve eerste stappen zijn kan hieruit niet worden besloten dat betrokkene gedurende zijn verblijf van zes jaar actief op zoek is geweest naar gepast werk. Bovendien heeft hij deze beperkte stappen pas ondernomen twee weken voor het indienen van zijn verlengingsaanvraag. Raadpleging van de databank Dolsis van de RSZ wijst uit dat betrokkene nooit heeft gewerkt in België. Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene niet alle redelijke stappen heeft ondernomen om afhankelijkheid van de openbare overheden te vermijden.

Verder zijn er geen aanwijzingen dat afhankelijkheid van de openbare overheden in hoofde van betrokkene onvermijdelijk is. Toen onze dienst in maart 2025 een onbeperkt verblijf weigerde toe te kennen aan betrokkene, had hij de pensioenleeftijd nog niet bereikt. Heden heeft betrokkene nog steeds de pensioenleeftijd niet bereikt.

Op basis van bovenstaande besluit onze dienst dat betrokkene niet voldoet aan één van de voorwaarden voor de verlenging van zijn machtiging tot verblijf. De machtiging tot verblijf van betrokkene kan overeenkomstig artikel 13, §3, tweede lid, 2° van de (oude) wet van 15.12.1980 worden beëindigd.

Overeenkomstig het tweede lid van art. 13, §3 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst (zoals eveneens vermeld in onze instructie van 04.12.2025). Betrokkene heeft met betrekking tot deze aspecten geen elementen aangehaald of documenten hieromtrent neergelegd.

Betrokkene heeft de Palestijnse nationaliteit maar werd geboren in Libanon. Hij reisde vanuit Libanon, waar ook zijn visum werd afgeleverd, naar België in oktober 2019. Gezien betrokkene ongeveer 50 jaar lang in Libanon heeft gewoond, gaat onze dienst ervan uit dat hij zijn moedertaal nog steeds machtig is. Er werden geen stukken voorgelegd die staven waarom betrokkene niet in Libanon zou kunnen verblijven. Gezien betrokkene zijn lange levensloop in Libanon acht onze dienst het onwaarschijnlijk dat hij daar niet langer beschikt over een familiaal netwerk, vrienden of kennissen. Uit het dossier kan verder niet blijken dat een gebrek aan culturele of sociale banden met Libanon betrokkene ervan weerhoudt er naartoe terug te keren. In hoofde van [J.] kan hetzelfde worden aangenomen ondanks dat hij Libanon op jonge leeftijd verliet. Uit het Rijksregister blijkt dat [J.] steeds op hetzelfde adres heeft gewoond als zijn ouders en oudere broer [Jd.]. Er kan worden aangenomen dat hij de taal of talen die zijn ouders machtig zijn heeft aangeleerd alsook bepaalde culturele en sociale gebruiken van thuis uit heeft meegekregen.

Betrokkene verblijft zes jaar in het Rijk (sinds 05.10.2019). Gelet op het verblijf van betrokkene kan weliswaar aangenomen worden dat hij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch blijkt niet dat deze banden van uitzonderlijke aard zouden zijn. Nergens uit het dossier blijkt dat er in hoofde van betrokkene sprake is van een buitengewone integratie of duurzame verankering in België waardoor het beëindigen van de machtiging niet evenredig zou zijn. Een buitengewone integratie of duurzame verankering in België is evenmin aanwezig in hoofde van de minderjarige zoon [J.]. Het gegeven dat betrokkene zich de Nederlandse taal (deels) eigen heeft gemaakt en naar school ging in België, hoewel beiden positieve elementen zijn, volstaat niet om een bijzondere band met België aan te tonen.

Betrokkene geeft zelf geen enkele informatie over in hoeverre de aard en de hechtheid van de gezinsbanden hem zouden belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf niet wijst op de aanwezigheid van eventuele gezinsleden in België, zelfs niet

nadat hiernaar werd gevraagd in onze instructie van 04.12.2025. Er wordt echter vastgesteld dat betrokkene in België verblijft samen met zijn echtgenote, minderjarige zoon [J.] (geboren in 2010) en twee meerderjarige zonen [Jd.] (geboren in 2005) en [M. Y.] (geboren in 2000). Het verblijf van zijn echtgenote en minderjarige zoon werd op dezelfde datum door onze dienst niet meer verlengd. De gezinsband met zijn echtgenote en minderjarige zoon blijft aldus behouden.

Uit de gegevens uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 14.07.2020 niet meer samenwoont met zijn meerderjarige zoon [M. Y.], tevens de referentiepersoon. [Y.] huwde in maart 2021 te Libanon met zijn huidige echtgenote met wie hij ondertussen twee kinderen heeft. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat [M. Y.] niet afhankelijk of ten laste is van betrokkene of de andere gezinsleden. Uit het dossier kan evenmin blijken dat betrokkene ten laste is van [M. Y.].

Betrokkene woont tot op heden samen met de meerderjarige zoon [Jd.]. [Jd.] is momenteel nog gemachtigd tot verblijf in België. Echter kan er niet worden gesteld dat [Jd.] een afhankelijkheidsrelatie vertoont tegenover betrokkene of dat betrokkene afhankelijk is van zijn zoon. [Jd.] legde meerdere loonfiches neer waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld was als student. Verder blijkt dat hij een opleiding tot kapper heeft gevolgd of nog volgt. Van volwassen familieleden mag worden aangenomen dat ze in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van elkaar een eigen leven te leiden. Gezien [Jd.] zijn leeftijd kan ervan uit worden gegaan dat hij in staat is om zelf te voorzien in zijn levensonderhoud. Er zijn geen indicaties dat [Jd.] niet in staat zou zijn een zelfstandig leven op te bouwen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokranit. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Betrokkene kan bovendien de banden met zijn meerderjarige kinderen vanuit Libanon onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat de gezinsleden van betrokkene in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene te allen tijde van elementair belang is. Het feit dat de referentiepersoon en eventuele andere gezinsleden legaal in België verblijven en/of de Belgische nationaliteit hebben, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat hem eveneens niet van de verplichting om de aan hem gestelde voorwaarden te respecteren.

Indien betrokkene van mening is dat hij internationale bescherming behoeft, staat het hem vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Indien betrokkene verblijf wenst op basis van een andere reden, dient hij de in de wet voorziene procedure te volgen.

Gelet op bovenstaande argumenten kan worden geconcludeerd dat er in het dossier geen redenen zijn die een beëindiging van de huidige machtiging tot verblijf in de weg staan. Door betrokkene werden er evenmin redenen aangebracht.

De machtiging tot verblijf van [J. E. H. M.] kan niet langer worden verlengd daar zijn beide ouders niet voldoen aan hun verlengingsvoorwaarden. In het kader van het hoger belang van het minderjarig kind dient het minderjarig kind de verblijfssituatie van de ouders te volgen. Het is in het belang van het minderjarig kind dat de eenheid van het gezin wordt bewaard. [J.] kreeg verblijfsrecht overeenkomstig art. 9 en 13 zodat hij zijn ouders kon vergezellen richting België op het moment dat zij een ander kind (erkend vluchteling) wensten te komen vervoegen in België. Gezien er een einde wordt gesteld aan de verblijfsmachtiging van de ouders omdat zij niet voldoen aan de bestaansmiddelenvereiste, wordt ook de verblijfsmachtiging van [J.] beëindigd."

Betreffende [D. C.] (tweede verzoekende partij)

"[...]"

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 19.11.2025 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overeenkomstig de overgangsmaatregelen bedoeld in artikel 24 van de wet van 18 juli 2025 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, wordt de verblijfsaanvraag onderzocht overeenkomstig artikel 13, zoals geformuleerd vóór de inwerkingtreding van de wet van 18 juli 2025.

Betrokkene kwam op 05.10.2019 naar België met een visum D/B11, dit in functie van haar zoon [E. H. M. M. Y.J (RR: 00.03.09 393-66), hierna de referentiepersoon. Zij werd op 27.11.2019 in het bezit gesteld van een A-kaart, hierna jaarlijks verlengbaar. Op 13.03.2025 werd door onze dienst vastgesteld dat betrokkene niet meer voldeed aan de voorwaarden van artikel 10. Bijgevolg werd haar onbeperkt verblijf geweigerd en werd haar een nieuw verblijf toegekend met geldigheid tot 19.11.2025. De voorwaarden tot verlenging van dit nieuwe verblijf zijn:

- In het bezit zijn van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt,
- Geen gevaar vormen voor de openbare orde en/of nationale veiligheid,
- In het bezit zijn van toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Bij de volgende verlengingsaanvraag bleek betrokkene niet te voldoen aan de verlengingsvoorwaarden. Betrokkene legde namelijk een attest (d.d. 21.10.2025) voor waaruit blijkt dat zij van 01.01.2025 tot 31.10.2025 equivalent leefloon genoot. Vanaf juni 2025 tot en met september 2025 kwam dit neer op een maandelijks bedrag van 1776,07 euro.

Bijgevolg startte onze dienst een onderzoek op in de vorm van een hoorrecht (d.d. 04.12.2025) daar betrokkene niet leek te voldoen aan de aan haar opgelegde voorwaarden. Betrokkene werd verzocht bewijzen van haar bestaansmiddelen aan te tonen alsook een recent attest van het OCMW neer te leggen. Verder bevatte de instructie nog volgende informatie: "... houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong." De instructie werd op 08.12.2025 betekend aan betrokkene.

Onze dienst ontving op 30.12.2025 en 12.01.2026 bijkomende stukken. Tot op heden heeft onze dienst geen andere documenten ontvangen.

Op 30.12.2025 werd ons het volgende overgemaakt:

- Een inschrijvingsbewijs op naam van [Y. E. H. M.] El Hajj Moussa bij de VDAB (d.d. 16.10.2025).
- Een inschrijvingsbewijs op naam van [Y. E. H. M.] bij AGO Jobs & HR.
- Een attest van equivalent leefloon op naam van betrokkene (d.d. 18.12.2025).
- Schermafbeeldingen in verband met uitbetalingen van het equivalent leefloon aan betrokkene.
- Schermafbeeldingen in verband met uitbetaling van 'levensminimum'. Uit de schermafbeelding kan niet blijken wie de ontvanger is van het levensminimum.

Op 12.01.2026 werd ons het volgende overgemaakt:

- Een attest van equivalent leefloon op naam van betrokkene (d.d. 12.01.2026).

Uit de beide attesten van equivalent leefloon blijkt dat betrokkene vanaf juni 2025 tot en met december 2025 een maandelijks bedrag ontvangt van 1776,07 euro. Omdat betrokkene geen documenten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat zij niet langer ten laste valt van de openbare overheden, stellen wij – bij gebrek aan bewijs van het tegendeel – dat betrokkene nog steeds equivalent leefloon ontvangt.

Betrokkene toonde evenmin aan dat zij stappen heeft gezet om niet langer ten laste te zijn van de openbare overheden, of dat zij ons heeft ingelicht waarom dit absoluut niet mogelijk zou kunnen zijn. Raadpleging van de databank Dolsis van de RSZ wijst uit dat betrokkene nooit heeft gewerkt in België. Toen onze dienst in maart 2025 een onbeperkt verblijf weigerde toe te kennen aan betrokkene, had zij de pensioenleeftijd nog niet bereikt. Betrokkene was toen 55 jaar oud. Heden heeft betrokkene nog steeds de pensioenleeftijd niet bereikt.

Op basis van bovenstaande besluit onze dienst dat betrokkene niet voldoet aan één van de voorwaarden voor de verlenging van zijn machtiging tot verblijf. De machtiging tot verblijf van betrokkene kan overeenkomstig artikel 13, §3, tweede lid, 2° van de (oude) wet van 15.12.1980 worden beëindigd.

Overeenkomstig het tweede lid van art. 13, §3 dient ook rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van haar verblijf op het grondgebied van het Rijk,

het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst (zoals eveneens vermeld in onze instructie van 04.12.2025). Betrokkene heeft met betrekking tot deze aspecten geen elementen aangehaald of documenten hieromtrent neergelegd.

Betrokkene heeft de Palestijnse nationaliteit maar werd geboren in Libanon. Ze reisde vanuit Libanon, waar ook haar visum werd afgeleverd, naar België in oktober 2019. Gezien betrokkene ongeveer 50 jaar lang in Libanon heeft gewoond, gaat onze dienst ervan uit dat zij haar moedertaal nog steeds machtig is. Er werden geen stukken voorgelegd die staven waarom betrokkene niet in Libanon zou kunnen verblijven. Gezien betrokkene haar lange levensloop in Libanon acht onze dienst het onwaarschijnlijk dat zij daar niet langer beschikt over een familiaal netwerk, vrienden of kennissen. Uit het dossier kan verder niet blijken dat een gebrek aan culturele of sociale banden met Libanon betrokkene ervan weerhoudt er naartoe terug te keren.

Betrokkene verblijft zes jaar in het Rijk (sinds 05.10.2019). Gelet op het verblijf van betrokkene kan weliswaar aangenomen worden dat zij banden heeft ontwikkeld met dit land, doch blijkt niet dat deze banden van uitzonderlijke aard zouden zijn. Nergens uit het dossier blijkt dat er in hoofde van betrokkene sprake is van een buitengewone integratie of duurzame verankering in België waardoor het beëindigen van de machtiging niet evenredig zou zijn.

Betrokkene geeft zelf geen enkele informatie over in hoeverre de aard en de hechtheid van de gezinsbanden haar zouden belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene zelf niet wijst op de aanwezigheid van eventuele gezinsleden in België, zelfs niet nadat hiernaar werd gevraagd in onze instructie van 04.12.2025. Er wordt echter vastgesteld dat betrokkene in België verblijft samen met haar echtgenoot, minderjarige zoon [J.] (geboren in 2010) en twee meerderjarige zonen [Jd.] (geboren in 2005) en [M. Y.] (geboren in 2000). Het verblijf van haar echtgenoot en minderjarige zoon werd op dezelfde datum door onze dienst niet meer verlengd. De gezinsband met haar echtgenoot en minderjarige zoon blijft aldus behouden.

Uit de gegevens uit het Rijksregister blijkt dat betrokkene sinds 14.07.2020 niet meer samenwoont met haar meerderjarige zoon [M. Y.], tevens de referentiepersoon. [Y.] huwde in maart 2021 te Libanon met zijn huidige echtgenote met wie hij ondertussen twee kinderen heeft. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat [M. Y.] niet afhankelijk of ten laste is van betrokkene. Uit het dossier kan evenmin blijken dat betrokkene ten laste is van [M. Y.].

Betrokkene woont tot op heden samen met de meerderjarige zoon [Jd.]. [Jd.] is momenteel nog gemachtigd tot verblijf in België. Echter kan er niet worden gesteld dat [Jd.] een afhankelijkheidsrelatie behoudt tegenover betrokkene of dat betrokkene afhankelijk is van haar zoon. [Jd.] legde meerdere loonfiches neer waaruit blijkt dat hij tewerkgesteld was als student. Verder blijkt dat hij een opleiding tot kapper heeft gevolgd of nog volgt. Van volwassen familieleden mag worden aangenomen dat ze in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van elkaar een eigen leven te leiden. Gezien [Jd.] zijn leeftijd kan ervan uit worden gegaan dat hij in staat is om zelf te voorzien in zijn levensonderhoud. Er zijn geen indicaties dat [Jd.] niet in staat zou zijn een zelfstandig leven op te bouwen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokranit. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). Betrokkene kan bovendien de banden met haar meerderjarige kinderen vanuit Libanon onderhouden via moderne communicatiemiddelen.

Er werden geen overtuigende elementen naar voor gebracht die getuigen dat de gezinsleden van betrokkene in een danig kwetsbare situatie zouden kunnen verkeren waarbij de aanwezigheid van betrokkene te allen tijde van elementair belang is. Het feit dat de referentiepersoon en eventuele andere gezinsleden legaal in België verblijven en/of de Belgische nationaliteit hebben, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf in België. Dit ontslaat hem eveneens niet van de verplichting om de aan hem gestelde voorwaarden te respecteren.

Indien betrokkene van mening is dat zij internationale bescherming behoeft, staat het haar vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Indien betrokkene verblijf wenst op basis van een andere reden, dient zij de in de wet voorziene procedure te volgen.

Gelet op bovenstaande argumenten kan worden geconcludeerd dat er in het dossier geen redenen zijn die een beëindiging van de huidige machtiging tot verblijf in de weg staan. Door betrokkene werden er evenmin redenen aangebracht.”

1.9 Op 18 februari 2026 hebben verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming ingediend.

1.10 Op 6 maart 2026 leggen verzoekende partijen een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 7 april 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2 (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.5 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

Alle aangehaalde wetsbepalingen moeten worden gelezen op de wijze waarop zij destijds van kracht waren zelfs indien dit niet uitdrukkelijk vermeld is.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Om de vordering tot schorsing te rechtvaardigen, verwijzen verzoekende partijen naar de opgeworpen schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Daarnaast verwijzen zij ook naar het hoger belang van hun minderjarige zoon zoals voorzien in de artikelen 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 22bis van de Grondwet dat geschonden zou worden wanneer verzoekende partijen zonder rechterlijke controle het land zouden worden uitgezet.

3.2 In dit verband merkt de Raad meteen op dat er op heden geen sprake is van een verwijderingsmaatregel en dat de bestreden beslissingen ook geen dergelijke maatregel inhouden.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikelen 24 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (EU-handvest), van artikel 22bis van de Grondwet, van de artikelen 9 en 62, 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de hoorplicht en van het hoger belang van het kind.

Zij zetten hun middel als volgt uiteen:

“Enig middel

Schending van de artikel 9 en 62 § 2 van de wet van 15.12.1980;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Schending van het artikelen 3 en 8 E.V.R.M.

Schending artikel 41 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

Schending van de hoorplicht

Schending van artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie

Schending van artikel 22bis Grondwet

Schending van het hoger belang van het kind.

6.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken personen en de voorgelegde bewijsstukken – heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

6.2.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

6.3. Artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

De verwerende partij stelt dat er geen afhankelijkheidsband bestaat tussen de verzoekers en hun meerderjarige zoon [Jd.]. De verwerende partij motiveert dat [Jd.] loonfiches voorlegt die volgen uit studentenarbeid en dat hij niet ten laste is van de verzoekers.

De verwerende partij houdt geen rekening met alle elementen van het dossier.

[Jd.] is geboren op 20.07.2005. Hij kwam naar België toen hij 14 jaar oud was. Hij heeft zich geïntegreerd, spreekt Nederlands en hij werkt en studeert. Hij is inderdaad niet ten laste van de verzoekers.

De verwerende partij ging echter niet na of de verzoekers ten laste zijn van hun zoon [Jd.]. Op heden wonen de verzoekers nog steeds samen met [Jd.]. Zij hebben op heden geen recht om te werken en hebben ook geen recht op leefloon. Het hele gezin is op heden ten laste van de inkomsten van [Jd.].

Er is duidelijke afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekers en hun meerderjarige zoon die omwille van hun leeftijd, gezondheidstoestand en illegaal verblijf.

De verwerende partij houdt geen rekening met alle elementen van het dossier.

6.3. Hoger belang van het kind

In bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekers minderjarige zoon [J.] België moet verlaten samen met zijn ouders waardoor het hoger belang van het kind niet geschonden zou zijn.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent :

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen.

Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

-Mening van het kind ;

- Identiteit van het kind ;
- Behoud van de familiale banden ;
- Zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind ;
- Kwetsbaarheid ;
- Recht op gezondheid ;
- Recht op onderwijs.

De verwerende partij reduceert de toetsing van het hoger belang van het tot het volgen van de administratieve situatie van de ouders.

De motiveringsplicht is hierdoor geschonden.

Daarnaast neemt de verwerende partij gratis aan dat de minderjarige [J.], die steeds bij zijn ouders heeft gewoond, geen band heeft opgebouwd met België.

De verwerende partij houdt geen rekening met alle elementen van het dossier. [J.] is geboren op 10.04.2010 kwam naar België toen hij 9 jaar oud was. Hij is Libanon slechts in beperkte mate naar school geweest.

[J.] loopt ondertussen al meer dan 6 jaar in België en hier steeds naar school geweest. Hij is op heden 15 jaar, een leeftijd waarop zijn persoonlijkheid op definitieve wijze gevormd wordt. Deze is op heden onlosmakelijk verbonden met België. [J.] spreekt op heden uitstekend Nederlands.

Hij heeft tijdens zijn verblijf in België een onoverbrugbare achterstand opgelopen in het kader van zijn scholing. Hij kan amper Arabisch lezen of schrijven. Er hoeft geen betoogd dat het Arabisch schrift geen enkele getuigenis vertoont met het Latijns schrift.

De verwerende partij houdt bovendien geen rekening met het feit dat [J.], een Palestijnse vluchteling is geboren in Libanon en geregistreerd bij UNRWA. Omwille van dit discriminatoir statuut heeft hij in Libanon amper toegang tot onderwijs. Hij dient les te volgen in een afzonderlijke UNRWA school en in volledige segregatie met Libanese kinderen. Hij heeft enkel toegang tot de Libanese universiteit als er nog plaatsen over schieten (<https://soas.lau.edu.lb/news/2023/02/palestinian-and-syrian-refugees-access-to-education-in-lebanon-a.php>). Hij zal als Palestijnse vluchteling geen enkel geschoold beroep mogen uitoefenen in Libanon. Het gaat om onder andere ingenieur, arts, advocaat, etc. (<https://asylos.libguides.com/c.php?g=708493&p=5108948>). De lijst bevat honderden beroepen. [J.] heeft geen toekomst in Libanon, omwille van zijn etnische origine en juridisch statuut.

De verwerende partij was weldegelijk op hoogte van deze situatie, gelet op het feit dat uit de identiteitsdocument die de verzoekers voorlegden bij hun visumaanvraag hun statuut van Palestijnse vluchteling in Libanon duidelijk blijkt.

Hij wordt bovendien van zijn meerderjarige broer in België gescheiden.

De verwerende heeft een onzorgvuldige beoordeling gemaakt in het licht van het hoger belang van het kind.

Uit het arrest M. A. t. Belgische Staat C-112/20 van 31.03.2021 van het Hof van Justitie volgt dat er rekening gehouden moet worden met hoger belang van een verblijfsrechtig minderjarige vreemdelingen tegen wiens ouder een nadelig besluit inzake verblijfsrecht wordt genomen.

Het EHRM oordeelde in het arrest Jeunesse t. Nederland nr. 12738/10 d.d. 3.10.2014 blijkt dat het hoger belang van het kind moet getoetst worden in elke verblijfsprocedure waar het gezinsleven wordt ingeroepen, zeker wanneer het gaat om een beëindiging van verblijf.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het hoger belang van het kind, en de overige bepalingen en principes opgesomd in het middel.

6.4. Schending van het artikel 3 EVRM

De verwerende partij stelt dat de verzoekers en hun minderjarige zoon moeten terugkeren naar het land van herkomst nl. Libanon.

De verwerende partij houdt echter geen rekening met dramatische veiligheidssituatie in Libanon.

De verzoekers zijn geboren en afkomstig uit het UNRWA vluchtelingen kamp Rachidieh ten zuiden van de stad Tyrus (Engels: Tyre, Arabisch: Sour) in het Zuiden van Libanon.

Uit het verschillende landenrapporten blijkt dat er op heden in het zuiden van Libanon een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de wet van 15.12.1980.

De COI focus van september 2025 stelt hierover het volgende:

“De krant Asharq al-Awsat schrijft op 24 januari 2025 dat het Libanese leger sinds het staakt-het-vuren op 27 november 2024 500 missies uitvoerde om vermoedelijke Hezbollah-locaties te inspecteren, infrastructuur te ontmantelen en wapens in beslag te nemen. De krant citeert een bron die toezicht houdt op de uitvoering van de overeenkomst en meldt dat Hezbollah volledig meewerkt aan de beslissingen van de Libanese autoriteiten.²²⁵ Hezbollah voerde in deze periode slechts één militaire operatie uit. Op 2 december 2024 vuurde de sjiiitische beweging mortiergranaten af op de site van Roueissat al-Alam, gelegen in de heuvels van Kfarchouba, een onbewoond en betwist gebied tussen Libanon, Syrië en Israël. Hezbollah verklaarde dat het ging om een eerste defensieve reactie als waarschuwing tegen de volgens de partij herhaaldelijke schendingen van het staakt-het-vuren.²²⁶ Ondanks beschuldigingen van beide partijen over honderden schendingen van de wapenstilstand, voorspellen analisten dat het staakt-het-vuren waarschijnlijk zal standhouden. De wapenstilstandsovereenkomst is volgens onder meer Firas Maksad, senior fellow bij het Middle East Institute in Washington tamelijk vaag en open voor interpretatie. Die flexibiliteit, voegde hij eraan toe, kan de overeenkomst een grotere kans geven om stand te houden bij veranderende omstandigheden, zoals de val van de Syrische leider Bashar al-Assad, slechts enkele dagen na het ingaan van de wapenstilstand. De overeenkomst stelt dat zowel Hezbollah als Israël offensieve militaire acties zullen staken, maar dat zij mogen handelen uit zelfverdediging. Wat precies onder zelfverdediging valt, is echter niet geheel duidelijk. De sleutelvraag is niet of de overeenkomst standhoudt, maar welke versie ervan zal worden geïmplementeerd, stelt Maksad. Het machtsverschil suggereert dat Israël mogelijk meer vrijheid van handelen wil waarborgen, aldus Maksad.²²⁷ Het Israëlische leger begon begin januari 2025 met de evacuatie van zijn posities in het westelijke deel van Zuid-Libanon maar bleef de hele maand januari aanwezig op meer dan de helft van de Blauwe Linie. In ongeveer 70 dorpen of steden langs de grens stelde het een no-gozone in voor Libanese burgers. Israëlische troepen bleven aanwezig in het district Marjayoun, het grootste district van Zuid Libanon, waar zij sinds half december 2024 hun militaire operaties opvoerden. Daarnaast bleef het gestationeerd in de belangrijkste dorpen van het district Bint Jbeil.²²⁸ Eind januari 2025 publiceert l’Orient-Le Jour volgende kaart:

[...]

Tussen 26 en 30 januari 2025 kwamen minstens 26 mensen om en raakten er meer dan 200 gewond bij confrontaties met het Israëlische leger in de door Israël bezette zuidelijke Libanese dorpen. Alleen al op 26 januari 2025 vielen 24 doden volgens het Libanese Ministerie van Volksgezondheid.²³⁰ Volgens een verklaring van het Libanese leger was een van de doden een Libanese soldaat.²³¹ Israëlische luchtaanvallen, geweervuur en de vernietiging van huizen en infrastructuur in grensgebieden gingen door.²³² Het officiële Libanese persbureau NNA meldde op 27 januari 2025 dat Israëlische troepen het vuur openden op mensen bij de ingang van het zuidelijke Libanese dorp Adaisseh, waarbij één persoon werd gedood en vier anderen gewond raakten. Een andere dode viel in Bani Hayan. NNA rapporteerde ook andere incidenten waarbij burgers onder vuur werden genomen in Dharya, Mais al-Jabal, Maroun al- Ras, Aita al-Shaab, Yaroun, Burj al-Moulouk, Houla en Markaba. Het Libanese ministerie van Volksgezondheid schat dat zeventien mensen hierbij gewond raakten. Ook humanitaire hulpverleners werden getroffen, waarbij een reddingsteam van de civiele bescherming op 29 januari 2025 in Taybeh, gouvernement al-Nabatieh, naar verluidt werd aangevallen door een Israëlische drone.²³³ De krant L’Orient-Le Jour publiceert op 25 januari 2025 volgende kaart die de Israëlische activiteit in Zuid-Libanon weergeeft.

[...]

De eerste drie maanden na het bestand houdt het fragiele staakt-het-vuren tussen Israël en Hezbollah stand, hoewel de afspraken in het bestand niet vóór de afgesproken deadline werden nageleefd. Van 14 tot 20 februari 2025 registreerde OCHA dertien Israëlische luchtaanvallen. Tussen 21 en 27 februari 2025, na het verstrijken op 18 februari 2025 van de verlengde deadline van het bestand, vonden volgens de gegevens van ACLED 21 Israëlische luchtaanvallen plaats. Van 28 februari tot 6 maart 2025 waren dat er 5 in Zuid-Libanon en de Beka.²³⁵ De luchtaanvallen viseerden verschillende locaties in Libanon, waaronder de gouvernementen Akkar, Baalbek-Hermel, Beka, Nabatieh en Zuid, en maakten meerdere slachtoffers en veroorzaakten schade aan woonhuizen en een school in Wadi Khaled (gouvernement Akkar). Op 23 februari 2025 alleen vonden vijftien luchtaanvallen plaats.²³⁶

[...]

Tussen 7 en 13 maart 2025 is er een forse toename van lucht- en droneaanvallen, die vijftien locaties troffen in de gouvernementen Zuid, Nabatieh en Beka.²³⁷ Op 7 maart 2025 voerde het Israëlische leger in een half uur minstens twintig luchtaanvallen uit in Zuid-Libanon, een van de zwaarste bombardementen sinds de wapenstilstandsovereenkomst van november 2024. Een dag later doodde een Israëlische aanval op Khirbet Selem in het district Bint Jbeil een burger en verwondde er een andere, aldus het Libanese ministerie van Volksgezondheid.²³⁸ Ook artilleriebeschietingen hielden onverminderd aan in het zuiden, met een bijzonder hoge intensiteit in Kfar Kila. Daar kwam op 9 maart 2025 een soldaat van het Libanese leger om het leven en raakten twee anderen gewond.²³⁹ Op 22 maart 2025 voerde het IDF uitgebreide luchtaanvallen uit op het zuiden van Libanon, nadat drie raketten die vanuit Libanees grondgebied waren gelanceerd, boven Metulla in het noorden van Israël werden onderschept. Ten tijde van het schrijven was er nog geen verantwoordelijkheid opgeëist.²⁴⁰ Ondanks de aangekondigde terugtrekking uit Zuid-Libanon op 18 februari 2025, blijft het Israëlische leger aanwezig op vijf strategische locaties langs de grens.²⁴¹ Het argumenteert dat deze posities essentieel zijn om de veiligheid van de noordelijke Israëlische gemeenschappen te waarborgen. Onderstaande kaart geeft deze vijf posities weer, die zich in bergachtig terrein aan de rand van de Blauwe Linie bevinden:

[...]

In de weken na het verstrijken van de uitgestelde deadline intensiveerden de Israëlische strijdkrachten hun operaties in het grensgebied. Volgens ACLED vonden er meer dan 260 gevallen van vernietiging van eigendommen plaats, meer dan zeven keer zoveel als in de twee maanden ervoor. De Israëlische troepen opereerden in bijna 50 verschillende locaties en vernielden woningen, wegen en andere civiele infrastructuur. Israël stelt dat deze acties nodig zijn om militaire installaties en wapendepots van Hezbollah te ontmantelen. Ondertussen heeft het Libanese leger troepen ontplooid op 35 locaties in het zuiden, volgend op de Israëlische terugtrekking. Volgens berichten zou de Israëlische regering goedkeuring zoeken van de regering Trump om de vijf buitenposten in Zuid-Libanon te behouden. Dit zou moeten dienen als een bufferzone om een terugkeer van Hezbollah naar het gebied te voorkomen.²⁴³ Het Israëlische leger blijft hiermee aanwezig in een geschatte oppervlakte van dertien vierkante kilometer in het zuiden. Deze militaire aanwezigheid verhindert de terugkeer van de Libanese bevolking en vergroot de onzekerheid voor inwoners in de nabijgelegen dorpen, zo stelt OCHA.²⁴⁴ Volgens mediaberichten handhaaft het IDF twee zogenaamde bufferzones langs de Blauwe Linie in Libanon, waarbinnen het geen Libanese aanwezigheid toestaat.²⁴⁵ Hoewel waarnemers waarschuwen voor de gevolgen van Israëls aanhoudende aanwezigheid in Zuid Libanon, lijkt Hezbollah voorlopig geen directe confrontatie te zoeken. De sjiiitische militie heeft zich in december 2024 en januari 2025 grotendeels onthouden van aanvallen op Israël en richt zich momenteel op de heropbouw van haar militaire capaciteiten. Toch blijft het risico op nieuwe geweldsuitbarstingen bestaan. Hoe langer Israël zijn terugtrekking uitstelt, hoe groter de kans op een heropflakking van het conflict, zo stelt onder meer een rapport van ACLED.

(coi_focus_libanon_veiligheidssituatie_20250924.pdf p. 38-42)

Dezelfde situatie wordt in het EUAA rapport van november 2025 bevestigd (zie https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_lebanon_country_focus_20251105.pdf).

De verzoekers en hun zoon lopen een ernstig risico bij hun terugkeer naar Libanon door hun loutere aanwezigheid aldaar.

De verwerende partij schendt artikel 3 EVRM en de motiveringsplicht door deze afweging niet te maken.

Er is geen rekening gehouden met alle gekende informatie op het moment dat de beslissing werd genomen.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.”

4.2 Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekende partijen in hun middel de schending opwerpen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het EU-Handvest en van de hoorplicht, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, (oud) van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen: “een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook in ieder geval niet-ontvankelijk.

4.3 Verzoekende partijen voeren de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 Daar waar verzoekende partijen de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritisieren, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.5 Op 9 februari 2026 stellen de bestreden beslissingen vast dat verzoekende partijen niet langer voldoen aan de voorwaarden om een verlenging te krijgen van hun tijdelijk verblijf.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen niet langer genieten van een verblijfsrecht op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, maar wel konden genieten van een (tijdelijk) verblijfsrecht op grond van artikel 13 van de Vreemdelingenwet. Dit laatste tijdelijke verblijfsrecht kon echter slechts verlengd worden wanneer verzoekende partijen aan een aantal voorwaarden zouden voldoen.

Het betreft concreet volgende voorwaarden:

*"In het bezit zijn van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt,
Geen gevaar vormen voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid,
In het bezit zijn van toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden."*

Blijkens de bestreden beslissing stelt er zich met name voor deze laatste voorwaarde een probleem. Verzoekende partijen werden immers uitgenodigd om hun situatie te verduidelijken nadat er hen bijkomende informatie werd gevraagd en uit deze informatie blijkt dat met name tweede verzoekende partij een equivalent leefloon ontvangt of ontvangen heeft, minstens in de periode van januari 2025 tot en met oktober 2025. Uit later neergelegde documenten blijkt zelfs dat tweede verzoekende partij een dergelijk leefloon ontvangen heeft tot en met december 2025 (attest van equivalent leefloon van januari 2026).

Er liggen geen gegevens voor van het feit dat deze omstandigheid gewijzigd zou zijn. Weliswaar beweren verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat zij financieel afhankelijk zouden zijn van hun nu meerderjarige zoon en dat zij niet kunnen werken en ook geen recht hebben op leefloon. Dit gegeven wordt echter nergens ook maar enigszins bewezen.

4.6 Op basis van artikel 13, §3, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet van destijds heeft verwerende partij vervolgens beslist dat er een einde gesteld kan worden aan de machtiging tot verblijf van verzoekende partijen.

Er wordt in de bestreden beslissing immers duidelijk vastgesteld dat er inderdaad niet langer voldaan is aan de voorwaarde dat verzoekende partijen niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden. Deze vaststelling wordt op geen enkele wijze tegengesproken door verzoekende partijen.

4.7 Bij de beëindiging van een machtiging tot verblijf dient verwerende partij op grond van artikel 13, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsbanden tussen de betrokken personen, met de duur van haar verblijf op het grondgebied en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In haar vraag om bijkomende inlichtingen heeft verwerende partij hier ook naar gevraagd.

Allereerst stellen de bestreden beslissingen vast dat verzoekende partijen voor het overgrote deel van hun leven in Libanon verbleven hebben waardoor er vanuit gegaan wordt dat er nog banden zijn met het land van herkomst. In geen enkel geval kan enig element ertoe doen besluiten dat er op deze basis tegenindicaties zijn om niet over te gaan tot het nemen van de voorliggende beslissing.

In dezelfde zin stellen de bestreden beslissingen vast dat verzoekende partijen inderdaad reeds een zestal jaar in België verblijven. Door dit loutere tijdsverloop kan er echter niet vastgesteld worden dat dit ertoe zou moeten doen besluiten dat er sprake zou zijn van een buitengewone integratie of duurzame verankering. Uit geen enkel gegeven kan blijken dat hiervan sprake zou zijn.

4.8 Het is met name op het vlak van de gezinsbanden dat verzoekende partijen opmerkingen maken. Zo voeren zij aan dat er een duidelijke afhankelijkheidsband zou bestaan tussen hen omwille van hun leeftijd, gezondheidstoestand en illegaal verblijf. Met deze elementen zou geen rekening gehouden zijn.

Op dit vlak hebben verzoekende partijen voorheen geen enkel element opgeworpen. Uit het administratief dossier wordt afgeleid dat verzoekende partijen samenwonen met hun op heden meerderjarige zoon. Er is weliswaar nog sprake van een andere meerderjarige zoon. Deze woont echter al jaren op een afzonderlijk adres en heeft een eigen gezin gesticht waardoor er op geen enkele wijze ook maar enige afhankelijkheid kan blijken tussen betrokkenen onderling.

Voor wat de andere meerderjarige zoon betreft, blijkt dat deze laatste gewerkt heeft als student en een opleiding gevolgd heeft en deze, gelet op zijn leeftijd, meer dan waarschijnlijk ook afgerond heeft. In ieder geval blijkt nergens uit dat deze zoon zou instaan voor de financiële middelen van het gezin. Dit wordt wel boudweg beweerd in het verzoekschrift, maar blijkt nergens uit. Ook voor wat de beweerde gezondheidstoestand wordt nergens ook maar iets aangevoerd. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt inderdaad de leeftijd van verzoekende partijen, maar de Raad kan al evenmin inzien waarom de louter mathematische vaststelling van de leeftijd van verzoekende partijen zonder meer tot enige beweerde afhankelijkheidsband zou moeten leiden.

Op geen enkel punt spreken verzoekende partijen de bevindingen van verwerende partij tegen.

4.9 Verzoekende partijen doen dan wel hun klacht over de inhoud van de bestreden beslissing, maar door deze veelal feitelijke beweringen spreken zij de bevindingen van verwerende partij niet tegen.

De persoonlijke overtuiging van verzoekende partijen enerzijds en het volharden hierin anderzijds is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partijen de Raad trachten uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitsprekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

4.10 Voor wat deze onderlinge banden van de gezinsleden betreft, verwijzen verzoekende partijen ook naar de schending van artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing, wijst de Raad er allereerst op dat de bestreden beslissing niet vergezeld is van een bevel om het grondgebied te verlaten en er bijgevolg per definitie ook geen schending van dit artikel vastgesteld kan worden.

De beslissingen gelden daarenboven voor alle gezinsleden samen waardoor er ook op dit vlak geen enkel gevaar bestaat voor het uiteenrukken van de gezinsbanden binnen het kerngezin.

4.11 Inzake immigratie heeft het EHRM er overigens bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op

zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). Dit deed verwerende partij ook in dit geval waarbij er een aantal voorwaarden gesteld werden om het verblijfsrecht van verzoekende partij mogelijks te verlengen waar verzoekende partij blijkens de bestreden beslissing en de stukken vervat in het administratief dossier niet meer aan voldoet.

4.12 In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Om als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te worden gekwalificeerd, dient de relatie tussen verzoekende partijen en hun meerderjarige zoon gekenmerkt te worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak v Finland, § 55).

Daarbij leggen verzoekende partijen ook helemaal geen bewijzen voor van bijkomende afhankelijkheid tussen hen en de familieleden die in België verblijven. Er wordt bijgevolg geen beschermenswaardig gezins- of familieleven aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee de thans bestreden beslissing gepaard gaat, geen disproportionele beperking van het recht op gezinsleven impliceert.

4.13 Voor wat het artikel 22*bis* van de Grondwet betreft, is een dergelijke algemene bepaling op zich niet voldoende om toegepast te kunnen worden zonder dat het noodzakelijk is om deze verder uit te werken of te preciseren. Vandaar dat deze bepaling geen onmiddellijk gevolg heeft en dat verzoekende partij deze bepaling niet rechtstreeks kan invoeren om vast te stellen dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid.

4.14 Voor wat het opgeworpen hoger belang betreft van het kind wijst de Raad er allereerst op dat het verzoekschrift kennelijk door beide verzoekende partijen in eigen naam werd ingediend en geen melding maakt van het feit dat dit verzoekschrift ook in hun beider hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger over hun minderjarige zoon werd ingediend en dit alhoewel de bestreden beslissingen, en dan met name deze opzichts eerste verzoekende partij, ook gelden ten aanzien van deze op heden nog steeds minderjarige zoon.

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen.

Eerst en vooral dient er herhaald worden dat de bestreden beslissingen gelden voor alle leden van het gezin waardoor er geen problemen kunnen ontstaan voor wat de eenheid van het gezin betreft.

Het kind van verzoekende partijen is geboren in 2010. Het heeft dus een leeftijd waarop het zich nog aan een andere omgeving kan aanpassen. Minstens tonen verzoekende partijen met hun betoog niet aan dat hierover anders moet worden geoordeeld. Verzoekende partijen hebben wel de overtuiging dat het niet te rijmen valt met het hoger belang van hun kind om terug te keren naar Libanon waarbij zij verwijzen naar een leerachterstand ten opzichte van dit land en het feit dat hun kind niet eender waar school zal kunnen lopen, maar dergelijke overtuiging kan de bestreden beslissingen niet aan het wankelen brengen. Verzoekers tonen nergens *in concreto* aan dat de fysieke, geestelijke, spirituele, psychologische en sociale ontwikkeling van hun kind niet kan plaatsgrijpen in Libanon en ze daar de steun en begeleiding van ouders, burens, leerkrachten, kennissen en vrienden zullen ontberen. In dezelfde zin blijkt nergens uit dat de kennis van de

Arabishe taal in hoofde van hun kind dermate beperkt zou zijn dat dit zijn scholing zou hypothekeren. Vermits deze minderjarige samenwoont met zijn ouders die nagenoeg hun hele leven in Libanon gewoond hebben en al evenzeer met zijn oudere broer mag er vanuit gegaan worden dat zij allen de Arabische taal machtig zijn en onderling gebruiken. Nergens blijkt uit dat hij geen enkele of ondermaatse kennis zou hebben van onder meer het Arabisch alfabet.

In dit verband kan nog aangehaald worden dat volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het belang van het kind geen "troefkaart" kan zijn om elk kind, wiens levensomstandigheden er hierdoor op verbeteren, tot verblijf te moeten toelaten.

Ook het Grondwettelijk Hof merkte in een arrest van 13 juli 2017 op dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Dit rechtscollege verduidelijkte evenzeer dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen.

Evenmin verhindert het hoger belang van het kind dat er een correcte toepassing gemaakt wordt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

4.15 In hun verzoekschrift werpen verzoekende partijen nog een mogelijke schending op van artikel 3 van het EVRM waarbij zij verwijzen naar de, tot op heden, actuele vijandigheden die plaatsvinden in Libanon.

Waar de verzoekende partijen een schending van artikel 3 EVRM voorhouden wijst de Raad erop dat om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken, verzoekende partijen dienen aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin.

Verzoekende partijen beperken zich tot een verwijzing naar erg algemene gegevens over Libanon. Zonder dergelijke individuele en concrete bewijzen kan de aangevoerde algemene informatie niet worden weerhouden als bewijs van het feit dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Libanon zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op foltering of onmenselijke behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Zoals verwerende partij terecht opmerkt, hebben verzoekende partijen intussen een verzoek om internationale bescherming ingediend waarin zij al deze elementen kunnen ter sprake brengen waarna een inhoudelijke beoordeling op dit vlak gemaakt zal worden. De kritiek van verzoekende partijen is op dit vlak dan ook minstens erg voorbarig is en dit zeker nu de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

4.16 Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen blijkt niet.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE